

Highland games Meldert, een verslag van de Raven McTower clan.

In den beginne was er niets.

Maar vijftig jaar geleden werd dit wel eens helemaal anders: het ontstaan van het Sint-Janscollege Meldert. En dat dit college niet “niets” was, dat zouden wij nog stevig aan den lijve ondervinden.

Heel wat maanden geleden – meer dan een jaar zelfs - werd er op de site van het SJM voor het eerst melding gemaakt van de op til staande Highland Games, die ter gelegenheid van het 50-jarige bestaan van het college ingericht zouden worden.

En moet het nu net lukken dat onze band met het SJM en vooral met de KSA Torenraven nog absoluut niet verloren geraakt is! Integendeel, regelmatig komen we nog eens samen met enkele oud-leiders en familieleden , waarbij de jaarlijkse BBQ op het kasteeldomein reeds meermaals een zeer eenvoudige en geproefde gelegenheid gebleken is. Het was dan ook meteen zo klaar als pompwater: wij, oud-leiders van de KSA Torenraven en oud-leerlingen van het Sint-Janscollege Meldert, zouden deelnemen aan deze Highland Games, ongeacht de staat van ontbinding die sommigen onder ons al dachten bereikt te hebben en ongeacht de zwaarheid en de aard van de proeven.

En met deze plannen diep opgeborgen in ons achterhoofd vlogen de maanden in een razend tempo voorbij tot we opeens te horen kregen dat het hoog tijd werd om ons in te schrijven; slechts 24 groepen werden toegelaten en er was al helemaal niet zoveel plaats meer over. Actie was de boodschap en dus werd de inschrijving vlug afgehandeld... en alles viel weer stil. Druk, druk , druk in de weer met andere zaken. Je weet wel.

Tot uiteindelijk, al heel wat mails met goede bedoelingen later, en slechts enkele weken voor het gebeuren, we toch echt wel op dreef moesten gaan komen. En zoals steeds was het opraken van de tijd dus weerom de trigger die nodig was om er helemaal in te vliegen! En zo geschiedde. Mails vlogen ons Belgenlandje rond, de kostprijs voor het bedrukken van shirts werd bij meerdere mensen opgevraagd, opties omtrent Schotse rokken werden besproken, verworpen en opnieuw besproken, er moest een kreet gevonden worden, een mooi logo moest ontworpen worden, we wilden een vlag, ...

Maar ten slotte was het zover: een lieve mama maakte de kilts – met klittenband om ons buikje te kunnen omvatten en in verschillende lengtes om het toch enigszins zedelijk te houden, het logo werd getekend, veranderd, aangepast en vereenvoudigd om aan de éénkleurendruk te voldoen, onze namen werden vershotst, zwarte bottines werden gepoetst (behalve bij één sloddervos, die ze nodig nog eens in de modder moest dopen), de lederen riem werd opgediept en van een tweetal extra gaatjes voorzien, de Noorse sokken werden teruggevonden, twee schitterende vlaggen zagen het daglicht, een hele resem kleine vlagjes voor onze rijke kroost werden ineen geknutseld en de batterijen voor onze fototoestellen werden nog even extra opgeladen: nu alleen nog véél te vroeg opstaan om de rit naar afrit 24 Boutersem te maken.

Je gelooft het niet als je niet in dezelfde situatie verkeert, maar zodra ik deze afrit neem, begint er van alles te gebeuren in dat koppeke en in die buik. Noem het nostalgie, misschien

wel wat zotte verliefdheid op een verleden dat kan tellen, maar ik maak het telkens opnieuw mee als ik in de buurt van het SJM kom. Zelfs al is er een omleiding via Willebringen, of zelfs via een doolhof van smalle uitgeholde of bolle wegen. Of sterkt dit het gevoel alleen maar?

Uiteraard werd het voetbalveld van Meldert blindelings gevonden - we mochten destijds dan misschien niet in het bos komen en al helemaal niet in het dorp, maar dat betekende niet dat we ons daaraan hielden – en konden we ons plunje aantrekken. Schitterend. Hilarisch. We begonnen de sfeer nu toch echt te proeven. Nog vlug eens onze leuze oefenen en dan richting bos: precies een bende losgelaten wilden. Zoals destijds de *mannen van 't kasteel*, moeten de mensen van Meldert gedacht hebben.

En vanaf dat moment begonnen we te beseffen hoe goed deze dag voorbereid was. Het begon al met heerlijke koffiekoeken en een bakkie koffie en we kregen zelfs wat tijd om met al die oude bekenden een heerlijke koffieklets te houden. Jezus, van sommigen was het jaren en jaren geleden dat we mekaar voor het laatst nog zagen, maar het leek alsof we alleen maar even weggelopen waren naar de toiletten – om er ééntje te paffen wellicht! (merk op: er zijn er nog verbazend weinig die roken! Goed hé.)

En dan de openingsceremonie: voorstelling van alle ploegen en hun strijdkreet, een voorzichtige en schuchtere versie van Scotland the Brave, overal kippenvel en dan konden we aan de slag.

- **TUG OF WAR:** voor Raven McTower begon alles bij het touwtrekken. Ongelukkigerwijze moesten we het al direct opnemen tegen een *gewichtig* team dat blijkbaar slechts in één richting kon bewegen – achteruit– zodat wij onze duimen moesten leggen. Niet éénmaal, niet tweemaal, maar driemaal. Driemaal is scheepsrecht: wie zijn wij om deze traditie te verbreken?
- onze tweede proef hebben we met glans doorstaan: rust! Maar zoals onze eindstand uiteindelijk laat vermoeden, telde deze proef wellicht niet echt mee.
- **SHEAF TOSSING:** met behulp van een riek een stropak zo hoog mogelijk over een balk gooien. Makkelijk zat, wie doet dit nu niet elke morgen na het ontbijt? NOT dus. Maar toch deden we het iets beter dan het team dat deze proef samen met ons diende te spelen. En eigenlijk was deze proef gewoonweg echt plezierig.
- **TOSSING THE CABER:** ongelofelijk hoe sommigen het voor mekaar kregen, maar voor ons team was dit echt te nieuw. De techniek die hiervoor nodig is, was ons bij het verstrijken van de tijd nog steeds niet helemaal duidelijk. En zal het wellicht nooit worden. Maar hé, wie kan zeggen dat ze al eens met 30 kg paal gegooid hebben?
- **THE FARMERS WALK:** vond ik veruit het meest hilarische. Elkeen die daar met die twee *dingetjes* van elk 50 kg rondliep, vertoonde een uiterst ernstige gelaatsuitdrukking, terwijl hij alsmaar meer waggelde, alsof de pilsjes iets te rijkelijk gekomen waren, zodat het geheel een super komische dimensie kreeg. Voor herhaling vatbaar. En een goede tip voor alle politiekorpsen: laat de mensen met zware gewichten over een witte lijn lopen. Als deze lijn lang genoeg is, zal iedereen vroeg of laat beginnen wankelen en kan je naar hartelust boetes uitschrijven wegens openbare dronkenschap. Geen dank, gewoon 10% van elk PV storten op rekening nummer xyz. Doen!

- Lunch time: tijd voor picknick, de tentoonstellingen die overal te bekijken waren, een *praatje* en wat rust.
- CABER SAWING: dit was er echt ééntje die puur om kracht ging. Hoewel. Pas op het einde had ons team in de smiezen dat met twee handen werken vlugger gaat dan met één hand. Staat genoteerd voor de volgende aflevering.
- THROWING THE HAMMER: zalig hé, alles wat ze ons vroeger bijgebracht hebben in verband met veiligheid, konden we zomaar vergeten. We mochten verdorie met een moker werpen! Onder strikte voorwaarden en volgens een welomlijnd patroon, maar toch!
- HINDERNISSENPARCOURS: onze ware aard kwam boven. Deze proef was echt het ding voor de rasechte KSA Torenraaf. Misschien hadden we niet op automatische piloot moeten spelen – of was het met de onbedachtzaamheid van de jonge snaken die we plachten te zijn? – want toen de proef afgelopen werd, kwamen we tot het besef dat slalommen op meerdere manieren kan uitgevoerd worden. Wij kozen voor de lange weg... Ach wat, het vullen van die teil wat toch wel super zeker? Ik ben ervan overtuigd dat onze kroost met open mond stond toe te kijken: “Zijn dat onze papa’s die daar het water in mekaars gezicht staan te gooien in plaats van in de teil die zo vlug mogelijk vol moet?”
Kortom: groot jolijt en een nat pak!
- Vieruurtje: amai, weeral pauze? Wij waren absoluut nog niet moe hoor.
- KICKING THE BALL: echte mannen spelen voetbal. Bij voorkeur dagelijks. Goed, laat ons geen overhaaste conclusies trekken, maar wij hadden eigenlijk slechts drie echte schutters. Zou dit iets betekenen? Maar het moet gezegd: het vangen van die bal was wel onze dada!
- ARCHERY: hier begon ik al onmiddellijk met een flater: de boog spannen zonder pijl en gewoon lossen. De man die de proef in goede banen moest leiden, gaf me daar direct een uitbrander, zodat ik me voor de rest van de proef gedeïnsd trachtte te houden. Toch een kleine opmerking: hijzelf had blijkbaar moeite met de begrippen links en rechts, want zeker drie van onze teamleden moesten met een verkeerde boog schieten. Al bij al wel een leuke bezigheid, dat boogschieten, zeker als je het bord wist te raken.

Alles was super goed verlopen. Geen drupje regen, af en toe wat zon, veel plezier, heel wat gezellig gekeuvel, kinderen die het super met mekaar konden vinden en onze *lieve vrouwen* die ook heel wat te vertellen hadden. Een dag om niet gauw te vergeten.

Maar eerst nog de bekendmaking van de uitslag: opnieuw een optocht naar onze plaatsen, een resoluut en fors Scotland the Brave, opnieuw overal kippenvel toen na deze hymne iedereen spontaan begon te roepen ter goedkeuring... Over de rangschikking zullen we niet te veel uitweiden: laat ons het erop houden dat we niet als eerste en niet als laatste geëindigd zijn en dat we een officiële CD gekregen hebben met foto's van de ganse dag. En daarna, tja, daarna konden we gezellig aanschuiven aan de BBQ, rustig iets drinken en vooral... weer al die herinneringen en stoere verhalen ophalen. Intussen werden de foto's die door onze teamleden en supporters genomen waren (een 500-tal! Gek, *we know*, maar volledig pijnloos) op CD gezet en uitgedeeld, zodat we al deze momenten nog eens opnieuw, en opnieuw, en opnieuw kunnen beleven.

En de kinderen, die hadden mekaar tijdens deze dag al zo goed leren kennen dat we hen tegen valavond moesten gaan zoeken om mee huiswaarts te keren, wat ze met tegenzin deden. Zoals wij allemaal trouwens.

De volgende dagen kampte ik niet met de spierpijn die ik verwacht had, maar met een gevoel van heimwee: die dag Highland Games in Meldert hadden de voorbije 23 jaar zomaar laten vervagen, alsof ik nooit langer dan een weekend van dit college was weggeweest. En evenzo bij de teamgenoten. Die 6 jaren *mannen van 't kasteel* hebben blijkbaar een zeer diepe indruk nagelaten. Een volgende reünie staat al in de startblokken ☺.

DANK AAN DE ORGANISATIE EN AAN HET SINT-JANSCOLLEGE VOOR DEZE UNIEKE EN ONVERGETELIJKE DAG: 24 MEI 2008 KAN MET STIP IN DE ANNALEN VAN HET COLLEGE VERMELD WORDEN.

Stephen Raven McTower (clan 21)
Highland Games Meldert – 24 mei 2008

